

el peix damunt del cap fins als masos més llunyans, encara que només aconseguix arrossegar una cua famolenca de gats al seu pas. Les visites al Negre són cada cop més escasses, passen setmanes sense arribar-se a visitar-lo. Fins que un matí, quan l'escarxa de la rosada es desfà dels camins, la jove es presenta davant el seu amic, qui encara mig dormit, ho està preparant tot per al dia de treball, de recollida dels cadàvers dels arbres morts.

- Negre - el crida ella amb ulls entristits, sense ànims, però amb evidents nervis.

- Lola! - Corre cap a ella, per abraçar-la amb totes les forces- Estava preocupat. No sabia res de tu, ja no vens mai. - Replica indignat, i la mira- Estàs bé?

- Sí,estic... no, no estic bé. - S'allunya dues passes d'ell, li solta suaument les mans que l'agafaven, i segueix explicant amb certa dificultat- Ja saps com van les coses, i a casa, tres som massa per a mantenir-nos...

A ell li apareix al rostre un bri d'alegria:

- Vols dir-me què has pensat en allò que vam parlar?

- Sí, hi he pensat. I he pres una decisió.

El Negre immòbil davant d'ella, i alhora inquiet, li clava la mirada, impacient per sentir allò que li pot canviar la vida. I ella, que buscava les paraules mirant al terra, alça els ulls i diu:

- Me'n vaig del poble.

- Què?! -Exclama ell sense entendre, ni comprendre.

- No puc imaginar-me tornar a la vida d'anys enrere... ho he pensat i és el millor. Prefereixo

provar sort a qualsevol...

- Lola, quedat, quedat en mi! -S'acosta a ella- Junts ens podem ajudar, viurem junts, com vam parlar...

Ella fa un pas enrera, mentre ell espera desconcertat:

- Ho sento Negre, me'n vaig avui mateix. Serà el millor, ho he d'intentar. -després d'un curt silenci, però ple d'impulsos i dubtes, ella, amb to enyoradís, confessa- Mai t'oblidaré, has sigut el millor que m'ha passat.

Lola s'acosta al Negre, deixant-li caure un bes a la galta. Tot seguit dona la volta i empen el camí de tornada. Quan la seua figura s'allunya, el jove desfet i atònit, clavat al mig del camp obert, murmura: "Jo tampoc t'oblidaré mai". Mentre contempla, sospitant que pot ser és l'última vegada, a aquella noia prima i alegre, d'enormes ulls obscurs, que li havia canviat la vida.

La vesprada d'aquell mateix dia gris, sota el fred del sol, Lola, sense més equipatge que tres vestits nostàlgics, i l'ànima plena de llàgrimes i dubtes, emprendre el camí cap a Alcalà, on el tren de l'atzar la portaria fins a Barcelona, per a inventar tota una vida de nou.

Lola, com molts altres, deixava enrere els records més amargs i feliços, del poble en que havia viscut els pitjors i millors dies de la seua vida. Deixava al Negre, a la seua família, i a la seua gent. Però dues coses li quedaven: la memòria del que sempre seria el seu poble, i la certesa que algun dia, passes el que passes en la seua aventura, tornaria.

TRAJES Y COMPLEMENTOS DE VALENCIANA Y FLAMENCA

*Mantillas y mantones Manila
Artículos falleros*

RIPALDA
Indumentaria

S.C.U.

*Trajes campero y baile
Faldas rocieras y ensayo*

Pasaje Ripalda, bajos 6 y 8 • Tel. 96 394 42 81
46002 VALENCIA

